

Arrest

nr. 283 522 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12 / 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 9 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*). Verzoeker tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissing, zaak gekend onder het rolnummer RvV X.

Tevens op 11 augustus 2022 met kennisgeving op 12 augustus 2022 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

De heer

Naam: B.

Voornaam: I.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Makeni,

Nationaliteit: Sierra Leone

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Het feit dat hij samenwoont met een niet-EU-onderdaan geeft hem geen automatisch recht op verblijf.

Ook de erkenning van het gezamenlijk kind en de wettelijke samenwoning geven betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en hun kind is slechts van tijdelijke duur : de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen voor een lang verblijf.

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Wat betreft het belang van het kind en de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. In tussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Nergens uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon ondertussen niet voor hun kind kan zorgen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S. 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Uit het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"2.1. Eerste middel : schending van art. 8 EVRM en art. 9 IVRK.

Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een Bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM.
Voormeld artikel stelt dat :

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoeker meent in casu dat het begrip 'familiaal leven' in art. 8 EVRM de relatie tussen hem en zijn kind dat op geheel legale wijze in België verblijft, insluit.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn zoon O.

Art. 8 EVRM stelt dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is de er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Er dient opgemerkt dat verwerende partij in haar beslissing dd. 11.08.2022 (bijlage 13) niet alle elementen m.b.t. het privé - en familieleven van verzoeker in rekening heeft gebracht. In de bijlage 13 is er enkel sprake van een gezamenlijk kind en partner. Er wordt niet gepreciseerd dat het kind nog erg

jong is (2 jaar), en dat verzoeker op het kind moet passen zodanig dat zijn partner voltijds kan gaan werken en een inkomen kan genereren (stuk 7 bundel verzoeker). Verzoeker voedt zijn zoon op en zorgt voor hem.

Met de betreden beslissing schendt verwerende partij eveneens het IVRK, meer bepaald art. 9 , dat stelt dat kinderen en ouders niet van elkaar mogen worden gescheiden, tenzij een scheiding in het belang is van het kind en volgens de vastgestelde procedures gebeurt. Kinderen en ouders moeten in zulke procedures hun standpunt kunnen geven. Wanneer kinderen en ouders toch van elkaar gescheiden worden, hebben zij in ieder geval recht op regelmatig contact. Tenzij ook dit niet in het belang is van het kind.

In casu is een regelmatig contact niet meer aan de orde indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Bij een (gedwongen) verwijdering zal er onherstelbare schade ontstaan. Verzoeker zal op geen enkele manier nog zijn bijdrage kunnen leveren in de opvoeding van zijn zoon.”

2.1.2. Verzoeker voert in zijn derde onderdeel tevergeefs de schending aan van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Dit artikel bepaalt:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.”

Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepaling moet bijgevolg een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)).

Bovendien leest de Raad hierin dat wordt aangegeven dat misbruik of verwaarlozing tot een dergelijk besluit in het belang van het kind kan leiden. *In casu* blijkt uit niets dat er sprake zou zijn van verwaarlozing of misbruik en de verzoeker maakt er zelf ook geen gewag van. Evenmin kan uit deze bepaling afgeleid worden dat indien het de wil van de ouders en het kind is, om van elkaar gescheiden te worden omwille van economische redenen of omwille van migratieredenen (tijdelijke scheiding), de staten hieraan gevolg dienen te geven. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat het om een tijdelijke scheiding gaat, bedoeld om een visum type D aan te vragen. De elementen die verzoeker aanreikte in zijn aanvraag beperken zich tot het stellen dat van de partner die *fulltime* in België werkt niet kan verwacht worden dat zij zich in het herkomstland gaat vestigen. De bestreden beslissing wijst correct op het gegeven dat de scheiding tijdelijk is wat impliceert dat de verwerende partij geenszins verwacht dat de partner zich in Sierra Leona gaat vestigen. Ten overvloede: geen argument is aangehaald waarom de partner en het kind zich niet desgevallend tijdelijk verzoekerervoegen in Sierra Leona, temeer nu de partner volgens het verzoekschrift ook uit Sierra Leona afkomstig is.

De aangevoerde schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker geeft theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat het gezinsleven *ipso jure* kan ontstaan en dat de verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad kan vaststellen dat de verwerende partij het gezinsleven heeft geapprecieerd, benadrukt dat het een tijdelijke scheiding betreft en de gezinsband ook op afstand op hechte wijze kan onderhouden worden. Ook in de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) van 11 augustus 2022 gaat de verwerende partij in op de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij betwist in haar beslissing het ingeroepen gezinsleven in België niet. Ook de Raad ziet geen enkele reden om dit gezinsleven in twijfel te trekken.

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In die zin heeft het ontbreken van een gevaar te vormen voor de openbare orde dan ook geen relevantie maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Van een van rechtswege ontstaan recht op verblijf is *in casu* geen sprake. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond, wat niet het geval blijkt te zijn, zoals vastgesteld in het arrest nr. 283 519 van 19 januari 2023, waar werd geoordeeld:

*“In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst, om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).*

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, meer bepaald de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het

EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoeker kan niet betwisten dat de bestreden beslissing correct stelt dat deze, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, slechts desgevallend een tijdelijke verwijdering teweegbrengt. De gemachtigde van de staatssecretaris kon er in redelijkheid op wijzen dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische vertegenwoordiging, bevoegd voor het herkomstland, hetgeen op zich slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent. Deze beslissing verhindert hem geenszins om terug het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De bestreden beslissing, die enkel handelt over de vraag naar de ontvankelijkheid en niet naar de gegrondheid van de aanvraag, houdt op zich niet in dat de verzoeker definitief van zijn gezinsleden in België wordt gescheiden. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Wat de tijdelijkheid van de verwijdering betreft, moet ook worden opgemerkt dat uit artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer een verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen én betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, met tweemaal drie maanden. Van een scheiding van onbepaalde tijd is dan ook geen sprake. Het is niet kennelijk onredelijk om een scheiding van deze duur als tijdelijk te omschrijven. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze tijdsduur tot gevolg heeft dat de gezinsbanden worden verbroken. De bestreden beslissing wijst erop dat tijdens een desgevallende tijdelijke verwijdering de banden met het gezin kunnen behouden worden door intensieve contacten op afstand. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker evenmin aantoonde dat zijn partner en kind hem niet tijdelijk kunnen vervoegen en de partner in de onmogelijkheid verkeert om desgevallend onbetaald verlof te nemen.

(...)

Voorts werd hoger aangetoond dat verzoeker het bestaan van buitengewone omstandigheden niet heeft aangetoond. Verzoeker kan perfect een gezinshereniging wettelijk aanvragen via de gebruikelijke weg, het indienen van een visum type D in het buitenland bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in plaats van een gezinsleven te stichten in precair illegaal verblijf. Verzoeker heeft er zelf voor gekozen de wettelijke weg niet te volgen.”

De Raad herneemt deze motieven. Verzoeker kan perfect een gezinshereniging wettelijk aanvragen via de gebruikelijke weg, het indienen van een visum type D in het buitenland bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in plaats van een gezinsleven te stichten in precair illegaal verblijf. Verzoeker heeft er zelf voor gekozen de wettelijke weg niet te volgen.

Naast louter theoretische opmerkingen stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de jonge leeftijd van het kind. Ook deze grief is niet dienstig omdat de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet van 11 augustus 2022 uitdrukkelijk melding maakt van de geboortedatum van het kind. Dit aspect is in rekening gebracht.

Voorts toont verzoeker evenmin aan dat het geen gevaar vormen voor de openbare orde zou leiden tot de toekenning van een verblijfsrecht in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de zorg en oppas van het kind wanneer zijn partner uit werken gaat. Hij toont niet aan dat oppas niet door derden kan gegeven worden tijdens de arbeid van zijn partner. Zo stelt verzoeker dat de moeder van de partner als Belgische ook verblijft in het Rijk. De stukken die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift (waaronder tal van foto's van het gezin) doen hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat het hoger belang van het kind geschaad is door een desgevallende tijdelijke verwijdering.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Nu aangetoond werd dat het gezinsleven van verzoeker in rekening is gebracht en verzoeker geen andere grieven dan hoger besproken uit over het hoger belang van het kind en nalaat te kennen te geven dat hij gezondheidsproblemen heeft, maakt verzoeker evenmin de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker meent in een tweede middel dat het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden zijn.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“2.2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 11.08.2022 (bijlage 13) niet alle elementen m.b.t. het privé - en familieleven van verzoeker in rekening gebracht. In de bijlage 13 is er enkel sprake van “een partner en een kind”. Er wordt niet gepreciseerd dat het kind jong is en de zorg van verzoeker nodig heeft gezien de moeder dient uit werken te gaan.

Daarenboven, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker al meer dan 4 jaar in België woont heeft verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden. De sociale en economische belangen van verzoeker zijn in België gevestigd.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.2.3. In essentie verwijt verzoeker concreet dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de jonge leeftijd van het kind en de zorg die hij draagt voor het kind wanneer de moeder uit werken is. Geen verdere precisering over deze zorg wordt gegeven.

In het arrest nr. 283 519 van 19 januari 2023 werd geoordeeld:

“Wat de tijdelijkheid van de verwijdering betreft, moet ook worden opgemerkt dat uit artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer een verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen én betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, met tweemaal drie maanden. Van een scheiding van onbepaalde tijd is dan ook geen sprake.

Het is niet kennelijk onredelijk om een scheiding van deze duur als tijdelijk te omschrijven. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze tijdsduur tot gevolg heeft dat de gezinsbanden worden verbroken. De bestreden beslissing wijst erop dat tijdens een desgevallende tijdelijke verwijdering de banden met het gezin kunnen behouden worden door intensieve contacten op afstand. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker evenmin aantoonbaar dat zijn partner en kind hem niet tijdelijk kunnen vervoegen en de partner in de onmogelijkheid verkeert om desgevallend onbetaald verlof te nemen.

(...)

Naast louter theoretische opmerkingen stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de jonge leeftijd van het kind. Ook deze grief is onjuist: de bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de geboortedatum van het kind. Verzoeker voert aan dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is voor de zorg en oppas van het kind wanneer zijn partner uit werken gaat. Hij toont niet aan dat oppas niet door derden kan gegeven worden tijdens de arbeid van zijn partner. Zo stelt verzoeker dat de moeder van de partner als Belgische ook verblijft in het Rijk. De stukken die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift (waaronder tal van foto's van het gezin) doen hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan dat het hoger belang van het kind geschaad is door een desgevallende tijdelijke verwijdering."

De Raad herneemt deze motieven. Nu de motieven deels opgenomen zijn in de onontvankelijkheidsbeslissing van 11 augustus 2022, toont verzoeker geen belang bij het gegeven dat niet alle motieven zijn herhaald in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen zodat evenmin het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van de door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN